

Netop i røgen

Netop i røgen, i rimtågen
tæt

helt op imod vinduet

Dér

kan jeg stå en morgen i køkkenet
og tabe tallerkner tekopper knive
alt

ud af hænderne

og falde i blyhvidt

Ud af enhver
fikseret betydning

Og dér

netop dér

i spurvenes slør

der slår op som en gnistrende
mur for øjet

i blikkets tilfældige

fravær, pludselige

skred ud til siderne

strejfer jeg grænsen

til det der kan siges

Den lysende grænse

enhver krop er vild
efter at berøre

Raps

En nat i juni, så fuldkommen
hvid at gå ud i
og dunkel gul. At en rapsmark skinner
mongolsk og sløret som et savn.
At jeg standser i et ryk,
i en rå stank i luften,
som gjaldt det en pludselig
demonstration af november.
Og måne. Ja. I et hindeovertrukket
materiens blik, som det tilkastes mig
fra naboens får. Mit øjenvidne
gumlende stille bag en busk

Solen glimter
i de oprakte graner
og den blå silo
hvor en mand holder fast om et jerngelænder
på vej mod en platform.
Man kan se hans hænder.
Man kan se hans fødder og forestille sig
at han føler sig tvunget
til at tælle de 83 glatte trin
og de 80.000 kaglende væsner i stalden.
At han tæller og tæller, men har en drøm
om at styrte sig fra toppen
og i sidste sekund før han rammer jorden
blive opfanget. Båret
af blæstens susen
i de blå graner

At i al min hektiske
aktivitet jeg pludselig udefra
blir betragtet

med undren drømmende
blid ironi

er en særlig service jeg får

og skyldes mit helt specielle
inderlige forhold
til naboens ko nr. 76

når den stikker sit hoved op
i et ryk ved mit vindu

med græs og kløver
drivende om mulen

Kartoflerne

Hospital. I synkende
gule haver. Vand
der står stille
under træerne.

I en hvid seng ligger
min udødelige far.

Bag de lukkede øjne
har vi travlt
med at grine
smide blade op i luften
så det regner med guld.
Når vi løber
fossier det om fødderne.

Om aftenen river vi
affaldet sammen
laver bål.

I luften over flammerne
skrælles hans ansigt
vibrerende, nøgent

hans blik i mit
før det størkner.

Kartoflerne i asken
er til mig

Jeg så min far balancere
på en tagryg. Død. Og med armene
fulde af brædder, sejldug, helium
og små blå søm. Og med hjertet blafrende
uden på jakken og cigaren i flaben
blev han ung og varm
og så fändenivoldsk, som han altid havde været,
løb han op mod vinden. Og hans bane,
spørger du mig. Direkte.
Lodret.

Det
står mig klart. Han lyste
som en rumhelt